

[Jens Johs. Hansen.]

dommere, som har dømt i Sager vedrørende Tyskere og faktisk har dømt i tysk Interesse. Der burde udpeges kvalificerede Jurister. Folk, som ikke under Krigen har gjort Dommertjeneste, som ikke har beklædt noget Dommerembede. Der er saa mange fremragende og kvalificerede Jurister i dette Land, saa man paa denne Maade kunde have faaet en Række Dommere til Behandling af disse særlige Sager, som paa ingen Maade havde været belastet af nogen som helst Fortid.

Vi kunde ogsaa have nærret det Ønske, at Lægdommerne blev valgt direkte af Befolkningen, selv om vi forstaar, at der er en Række tekniske Vanskeligheder ved Gennemførelsen af noget saadant; men det havde sikkert været muligt. Nu har vi den Risiko, at der blandt disse Lægdommere kan indsmugles Nazisympatiserende, Værnemagere og lignende Folk, som ikke har deres Plads i Rækkerne. Forhaabentlig tager man sig i Agt for dette og sørger for, at de Lægdommere, der skal være med til at behandle alle disse vigtige Sager, bliver Folk af den rette Beskaffenhed, Folk, som der ikke kan være Tvivl om i national Henseende.

Men bortset fra disse Bemærkninger støtter vi Lovforslaget, fordi det rummer Mulighed for en hurtig og retfærdig Gennemførelse af Sagerne, saafremt naturligvis Dommerne og de andre Embedsmænd, der skal være med, forstaar deres Pligt og forstaar, at Befolkningen er indstillet paa en hurtig og effektiv Gennemførelse af Sagerne.

Begge Lovforslagene som Helhed er af en saadan Art, at vi Kommuniste gaar ind for dem og udtaler Haabet om, at de maa blive vedtaget saa hurtigt som muligt, saaledes at Befolkningen ikke behøver selv at tage Haand i Hanke med Sagerne. Det skulde vi undgaa, og det undgaaes bedst ved, at den lovgivende Myndighed hurtigt og effektivt gennemfører det, der er Folkets Krav.

Hoff: Der er al mulig Grund til at hilse disse nye Lovforslag med Tilfredshed og til at komplimentere den højtærede Justitsminister, fordi disse omfattende og gennemgribende Forslag nu — kun 3 Uger efter Tysklands Kapitulation her i Landet — ligger paa Rigsdagens Bord. Nu ved vi ganske vist, som det ærede Medlem Hr. Henning Hasle nøje har gjort Rede for, at der inden Besættelsens Ophør har været arbejdet med disse Spørgsmaal under den nuværende Justitsministers Auspicer; men

da Lovene paa to væsentlige Punkter er et Brud med tidligere Straffelovspraksis, nemlig med Hensyn til Lovens tilbagevirkende Kraft og med Hensyn til Dødsstraffen, var det nødvendigt, at Frihedsraadets Udkast først maatte prøves i et snøvert Samarbejde med de politiske Partier og Regeringens Medlemmer, og det har naturligvis først kunnet ske efter den tyske Kapitulation.

De to principielle Spørgsmaal af størst Betydning i dette nye Lovforslag er som nævnt Lovens tilbagevirkende Kraft og Dødsstraffen. Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at det maa siges at være fuldt ud berettiget i dette særlige Tilfælde at vedtage en Lov med tilbagevirkende Kraft, og den højtærede Justitsminister har i sin Forelæggelsestale begrundet dette paa udtømmende Maade. Paa den anden Side haaber jeg, at det ingen Sinde mere maa blive nødvendigt i Danmark at give en Lov med tilbagevirkende Kraft.

Med Hensyn til Dødsstraffen er der for mig personlig ikke den ringeste Tvivl om, at vi her staar over for Forbrydelser, som det til enhver Tid vil være ikke alene forsvareligt, men tillige paakrævet at straffe med Dødsstraf. Dette er ikke noget Udtryk for Blødtørst fra min Side. Naar man som jeg har siddet i tysk Koncentrationslejr, har man set tilstrækkeligt med Død til, at man ikke ønsker at være med til at dømme Folk fra Livet, hvor det ikke er strengt nødvendigt. Men naar Talen er om Landsforræderi under Forhold, hvor saavel den enkelte som hele det danske Samfund har været ganske værgeløse over for Forbrydere af den gemeneste Art, fordi Forbryderne havde vore Undertrykkere i Ryggen, saa bliver Dødsstraf paakrævet.

Den højtærede Justitsminister nævnte i sin Forelæggelsestale, at der fandtes en Parallel til disse Bestemmelser i vor militære Straffelov, saaledes at Dødsstraffen i dette Tilfælde blot er en naturlig Konsekvens af, at Danmark ved Besættelsen blev inddraget i Krigen. Jeg vil hertil yderligere føje dette, at en Legalisering af Dødsstraffen i de her omtalte Tilfælde ogsaa efter min Mening er nødvendig af Hensyn til de Stikkerhenrettelser, som man fra Modstandsbevægelsens Side har maattet iværksætte, og som uforfærdede Mænd under største Livsfare har paataget sig Udførelsen af, fordi de vidste, at de ikke alene lod Retfærdigheden ske Fyldest, men ogsaa frelste mange af deres Kammerater fra i Fremtiden at falde som Ofre for disse Bandider. Ved nu at vedtage Dødsstraffen